

Антоан де Сент Егзипери

МАЛИ ПРИНЦ

Илустрирвала
Клаудија Бордин

Превела
Љиљана Стијачић

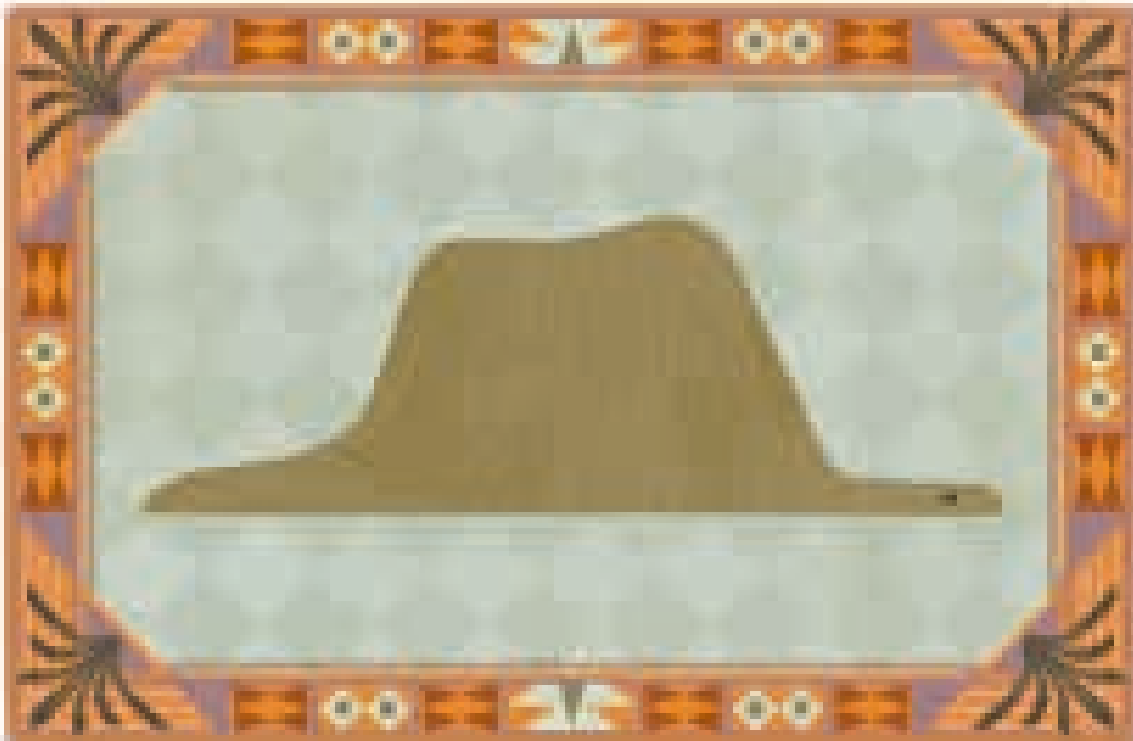
♦♦ I ♦♦

Једном, кад ми је било шест година, видео сам предивну слику у некој књизи о прашуми, која се звала *Исџинише ѿриче*. На слици је био представљен змијски цар како гута неку звер. Ево копије тог цртежа.

У књизи је писало: „Змијски цар гута свој плен у једном залагају, не жваћући га. Након тога више не може да се миче и преспава шест месеци док га не свари.“

То ме је навело на многа размишљања о пустиловинама у прашуми, па ми је једном пошло за руком да оловком у боји начиним свој први цртеж.

*Показивао сам своје ремек-дело
одраслим особама и ѿиџао их да
ли их мој црџеж ѿлаши.*

Оне су ми одговарале: „Зашто бисмо се плашили шешира?“
Мој цртеж није приказивао шешир. Приказивао је
змијског цара како вари слона.

Затим сам
нацртао змијског
цара изнутра, да би
одрасли разумели.

*Њима све
увек ш̄реба
ш̄умачиши.*

Одрасле особе су ми саветовале да се оканим цртања змијског цара споља или изнутра и да се радије посветим географији, историји, математици и граматици. Тако сам, ето, у шестој години напустио дивно занимање сликара. Био сам обесхрабрен неуспехом својих цртежа број 1 и број 2. Одрасле особе никад ништа не разумеју саме, а децу замара да им све увек из почетка објашњавају.

Морао сам, дакле, да изаберам друго занимање, па сам научио да управљам авионом. Летео сам свуда по свету. Географија ми је, истини за љубав, много користила. Знао сам на први поглед да разликујем Кину од Аризоне. А то је врло корисно ако човек ноћу залута.

Тако сам, током живота, много пута долазио у додир са озбиљним људима. Дуго сам живео међу одраслима. То није битно поправило моје мишљење о њима.

Кад бих међу њима срео неког ко би ми се чинио мало бистријим, испробавао бих га својим цртежом број 1, који сам стално чувао. Хтео сам да знам да ли он стварно разуме. Али он би ми увек одговарао: „То је шешир.“

Ја му тада не бих причао ни о змијском цару, ни о прашуми, ни о звездама. Спуштао бих се на његов ниво. Говорио бих му о бриџу, о голфу, о политици и о краватама. А одрасла особа би била врло задовољна што је упознала тако разборитог човека.

♦♦ II ♦♦

Живео сам тако сам, без икога с ким бих искрено поразговарао, све док ми се пре шест година, у пустињи Сахари, није догодио квар.

Нешто се било сломило у мом мотору. А како уза се нисам имао ни механичара ни путнике, спремио сам се да се сасвим сам латим тешке поправке. Било је то за мене питање живота или смрти. Имао сам пијаће воде једва за осам дана.

Прве сам вечери заспао на песку, на хиљаде миља далеко од људских насеља. Био сам много усамљенији од каквог бродоломника на сплаву усред океана. Зато можете замислити моје изненађење кад ме је у зору пробудио један смешан гласић. Говорио је:

„Молим вас... нацртај ми овцу!“

„А!“

„Нацртај ми овцу...“

Скочио сам на ноге као громом ошинут. Добро сам протрљао очи. Добро погледао. И видео сам сасвим необичног малишана, који ме је озбиљно посматрао. Ево његовог најбољег портрета који сам после успео да нацртам. Али мој цртеж није, наравно, ни приближно тако чаробан као његов узор. Нисам ја томе крив. Кад ми је било шест година, одрасле су ме особе обесхрабриле у мом сликарском позиву па нисам научио да цртам ништа друго осим змијског цара изнутра и змијског цара споља.

Гледао сам, дакле, то привиђење очима широм отвореним од изненађења. Не забравите да сам се налазио на хиљаде миља далеко од људских насеља. А чинило ми се да мој дечачић није ни залутао, ни мртав гладан, ни мртав жедан, ни насмрт преплашен. Ни по чему није личио на дете изгубљено усред пустиње, на хиљаде миља од људских насеља.

Кад ми је напослетку пошло за руком да проговорим, рекох му: „Али... шта ти овде радиш?“

А он ми тада понови, сасвим тихо, као да хоће да каже нешто врло озбиљно:

„Молим вас... нацртај ми овцу...“

Кад вас нека тајна предубоко дирне, не усуђујете се да не послушате.

Колико год ми се све то чинило бесмислено на хиљаде миља од људских насеља и у смртној опасности, извадих из џепа лист папира и наливперо. Но тада се сетих да сам пре свега учио географију, историју, математику и граматуку, па рекох дечачићу (мало зловољно) како не знам да цртам.

Он ми одговори: „Нема везе. Нацртај ми овцу.“

Како никад нисам нацртао овцу, ја за њега поново начиних један од она два цртежа која сам био кадар да нацртам. Онај са змијским царем споља. И био сам запрепашћен кад сам чуо како ми малишан одговара:

„Не! Не! Нећу ја слона у змијском цару. Змијски цар је врло опасан, а слон је гломазан. Код мене је све тако малено. Мени треба овца. Нацртај ми овцу.“

Тада сам почео да цртам.

Начиних, дакле, нов цртеж. Али је и он био одбијен као и они претходни: „Та је превише стара. Ја хоћу овцу која ће још дуго живети.“

И тако, како нисам више имао стрпљења и како ми се журило да растављам мотор, ја нашарах овај цртеж. И добацих: „Ево, ово је кутија. Овца коју желиш је унутра.“

Врло сам се изненадио кад сам видео како се лице мог младог судије озарило:

„То је баш оно што сам желео! Мислиш ли да ће тој овци требати много траве?“

„Зашто?“

„Зато што је код мене све тако малено...“

„То ће јој сигурно бити довољно. Дао сам ти сасвим малу овцу.“

Он нагну главу према цртежу: „Није баш тако малена... Гле! Заспала је...“

*И шако сам се, ешо, ућознао
с малим ћринцем.*